

Provst Tønnesen helliget Smil, der blev besvaret med en forstaaende Munterhed af Mandfolkene henne ved Vinduerne og i den nederste Ende af Salen.

Endelig sagde han med sin uskyldigt lydende Stemme:

„Ja, saa skulde vi vel ha'e en Sang at begynde med, go'e Venner! Hr. Pastor Hansted har ikke noget særligt Ønske i den Henseende, saa vi kan vælge, hvad vi selv synes. Hvad skal vi saa syng'?"

Der blev fra Forsamlingen raabt paa forskellige Sange. Til sidst blev man enig om „Frem, Bonde-
mand, frem!“

„Ja, la' vos syng' den,“ sagde Væveren med et betydningsfuldt Smil. „Det er en Sang, der passer vos!“

Han gav selv med skingrende Fistel Tonen an, og straks brød Stemmerne øredøvende frem fra alle Sider.

Det var ikke Sang. Det var en vild, begejstret Skrigen uden Maade, en Beruselse i egen Lungekraft, der truede med at sprænge Væggene.

Emanuel havde anbragt sig i Kurvestolen, hvor han sad foroverbøjet, med korslagte Ben, og ofte strøg sig uroligt med Haanden gennem Haaret. Han deltog ikke i Sangen og følte sig i det hele ikke rigtig vel til Mode. Den skumle, mørke Sal,